

Egy Martinovics-arcképre

Levágott fejed idáig gurul.

*Délihálik a békénk petárda-nyárban.
A vér ribizkegyöngyei ékszerelik
föl a szívünkhöz vezető csapát,
halálod szaga után is lelkesen
loholsz, ribanchúségre silány
koncon kiképzett kopó, fülünkben
még körmeid fakó kopogása:
az árulás ütemre szarusodik
az időben,*

*elfojthatatlan szól
benned a vadászkiáltás, ki magad is
préda vagy, nagysághajhászó balek,
kisajátítottál egy országos
ábrándot, mint kakukknépek az ősi
temetőket, cserébe a hatalom
az arcodba ürtett s bűzével
örökkéig megjelölt —*

*emlékedtől
elapad a tömjén ereje.*

*Levágott fejed idáig gurul:
nem mindenható a föld, de a jelképek
istenanyagból, kimerül a rothadás
roppant irama bennük,*

*koponyád
csonthéjas kispokol, nemzetemésztőn
üzemelő példa —*

*Borzalmas bugyraikban
hamubasült pogácsaként magukkal viszik
a hit irgalmatlan vándorlegényei,
táplálni gerjedelmük bármi alkura.*

A mesékben megbűdösödik az igazság.

*Délihálik a békénk petárda-nyárban,
hernyók özönölnek a Vérmezőn, mélán
araszol bennük a képzelet,*

*kegyhely
az ősz, hozzá zarándokolnak s nyálukba
gubózva kívárlják, hogy szárnyakká
nőjön a türelem,*

vonulnak, neszezésük
selyemrettenete rideg tankcsorda-zörömb:
porrá táncoltatja a szabadság emlékműveit,
akár a föld vacogása a nagy hegyet.

Délibáblik a békénk petárda-nyárban,
láthatatlanul, mégis jelenvalón fenyegetül
fölénk a vérpad árnya —

s lassan testet ölt.

TARDI SÁNDOR RAJZA